



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci, rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Radkovou v právní věci žalobce **Mgr. M. Z.**, bytem N. 382/4, K., zast. JUDr. Zbyňkem Dvořákem, advokátem se sídlem v Táboře, Erbenova 572/1, proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 12. 2010, č. j. KUOK 115973/2010, sp. zn. KÚOK/103806/2010/ODSH-SD/310, ve věci přestupku,

t a k t o :

- I. Žaloba **se z a m í t á .**
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**
- III. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného, označeného v záhlaví. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Olomouce ze dne 22. 9. 2010, č. j. SMOI/ARMV/2/1792/2010/Cap, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 22 odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, kterého se dopustil tím, že „... *nerespektoval nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec stanovenou svislou dopravní značkou B20a „Nejvyšší dovolená rychlost“ se symbolem „70“ na 70 km/h, kdy v měřeném úseku silničním*

laserovým rychloměrem MicroDigiCam LTi byla vozidlu naměřena rychlost 126 km/h". Tím porušil § 4 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb. a byla mu uložena sankce 5.000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců.

Žalobce v žalobě namítl, že správní orgán nevyužil všech možností doručení písemností jeho zástupci. Správní orgán I. stupně vůbec nezmínil, že by se pokusil o doručení prostřednictvím zastupitelského úřadu. Což by ani nemohl vzhledem k plynutí času stihnout. Proto podle žalobce nebyly splněny zákonné požadavky na ustanovení opatrovníka. Tím, že přestupek byl projednán v nepřítomnosti, byl žalobce zkrácen na svých právech na zastoupení a na spravedlivý proces. V odvolacím řízení si žalobce zvolil jiného zmocněnce. Smyslem ustanovení § 33 odst. 1 správního řádu je zaručení práva na právní pomoc v řízení před soudy a správními orgány. Žalovaný pouze konstatuje, že udělení plné moci zmocněnci s bytem v cizím státě odporuje zákonu, obchází jej a přičí se dobrým mravům, ale toto konstatování nijak nezduodňuje, vyjma několika nepodložených domněnek. V tomto bodě je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Správnímu orgánu nepřísluší právo přezkoumávat obsah úkonu žalobce, jímž je udělení plné moci. K tomu ho neopravňuje žádný předpis a stanovisko ministerstva vnitra není obecně závazným právním předpisem. Správní orgán může jen přezkoumat, zda plná moc splňuje požadavky podle správního řádu. V této oblasti však nic žalobci nevytknul. Žalovaný dospěl k závěru, že plná moc je neplatný právní úkon, ale neoznámil to žalobci a nedal mu možnost s takovou informací procesně pracovat. Podle žalobce z důvodu vadného doručení není napadeného rozhodnutí ani pravomocné. Podle poslední žalobní námitky žalobce nedostal možnost se vyjádřit k podkladům rozhodnutí.

Ve vyjádření žalovaný uvedl, že žalobce zmocnil osobu, již se má doručovat do vlastních rukou, s destinací, kam nelze zásilky do vlastních rukou doručovat, což samo o sobě znemožňuje naplnit dikci zákona. Podle žalovaného správní orgány jsou oprávněny zkoumat procesní způsobilost osoby, která úkon činí, ale i to, zda svým obsahem a účelem tento úkon odporuje zákonu nebo jej obchází nebo se přičí dobrým mravům. Rozpor se zákonem neznamená jen rozpor s občanským zákoníkem, ale se všemi předpisy kogentní povahy, které mají sílu zákona. Při výkladu § 33 odst. 1 správního řádu nejen jazykovou, ale současně i logickou a teleologickou metodou, je nutno dospět k závěru, že smyslem tohoto ustanovení je poskytnout zastupovanému právní pomoc, což je v souladu i s čl. 37 odst. 2 LZPS, nikoli však možnost obcházení zákona. Touto interpretací není dotčeno právo zmocnit si k zastupování cizího státního příslušníka. Žalovaný však považuje za nelogické a absurdní, aby zmocněnec ze Súdánu nebo Kuvajtu přijel tzv. na otočku do České republiky a poté odjel hájit zájmy účastníka do své země, v případě Somálska země zmítané občanskou válkou. Pokud se nachází zmocněnec v České republice, je otázkou, proč si nezvolil adresu v ČR. K námitce, že toto je jeho volba, žalovaný uvedl, že určitě ano, ale takto se nemůže dovědět o nařízených úkonech či datu projednávané věci v takové době, aby se stihl dostavit k jednání, případně mohl v určených lhůtách provést procesní úkon. Z toho je zřejmé, že smyslem plné moci udělené občanům Somálska a poté Kuvajtu není chránit oprávněné zájmy žalobce, protože to není prakticky možné, ale zcela zjevně šlo o snahu zabránit doručení písemnosti zmocněnci v souladu se správním řádem. Zcela není vyloučena ani možnost, že se jedná u zmocněnců o fiktivní osoby. Proto žalovaný navrhl, aby byly k soudnímu jednání předvolány jako svědci. Ve zbylé části odkázal žalovaný na svou argumentaci v napadeném rozhodnutí.

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci, přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s.ř.s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (v souladu s § 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.), tedy ke dni 7. 12. 2010.

Ze správního spisu krajský soud ve vztahu k žalobním námitkám zjistil, že v oznámení přestupku žalobce vlastnoručně napsal, že nebyl v dobrém zdravotním stavu v souvislosti s rodinnými problémy, byl rozrušený a spěchal za svou nemocnou příbuznou a přehlédl dopravní značku, za svůj prohřešek se moc omlouval a uvedl, že je mu to líto. Poté, co žalobce převzal oznámení o zahájení řízení, zaslal správnímu orgánu I. stupně plnou moc pro Mohammeda Omara Aliho, bytem v Somálsku, a požádal, aby správní orgán nadále komunikoval s ním a aby správní orgán stanovil jiný termín ústního jednání tak, aby účastník i jeho zástupce měli dost času. Následné předvolání ze dne 23. 8. 2010 na 22. 9. 2010 bylo zasláno žalobci (ten ho převzal 25. 8. 2010) a na obálce k předvolání zástupci je vyznačena poznámka, že do Somálska nelze doručovat. Podle úředního záznamu o sdělení Ministerstva zahraničí nelze jeho prostřednictvím do Somálska doručovat, protože tam Česká republika nemá zastupitelský úřad. Nato byl zástupci žalobce ustanoven opatrovník, zástupci toto usnesení bylo doručeno veřejnou vyhláškou a žalobce byl o tomto postupu zpraven vyrozuměním, které převzal dne 17. 9. 2010. Dne 14. 9. 2010 žalobce požádal o nový termín jednání, protože dosud jeho zástupci nebylo předvolání doručeno. K vyrozumění o ustanovení opatrovníka zástupci žalobce 21. 9. 2010 sdělil, že existuje víc možností, jak doručit zásilku do zahraničí. Pouhá skutečnost, že správní orgán nemá uzavřenou smlouvu o doručování nezakládá možnost nedoručení. Proto nebyly splněny podmínky pro ustanovení zástupce. Dne 22. 9. 2010 byl projednán přestupek s opatrovníkem zástupce žalobce a téhož dne bylo vydáno rozhodnutí, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání shora uvedeného přestupku. Toto rozhodnutí bylo zasláno žalobci a ten jej 30. 9. 2010 převzal. Proti rozhodnutí o přestupku se žalobce odvolal a k odvolání připojil plnou moc pro Ahmeda El-Karáa ze Státu Kuvajt.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí předeslal žalovaný, že smyslem zastoupení ve správním řízení je pomoci účastníkovi v rámci řízení zejména z hlediska řádného a efektivního uskutečňování jednotlivých úkonů nebo zrychlení řízení. Smyslem takového úkonu by zcela jistě nemělo být zmaření či paralýza probíhajícího řízení. Pokud tedy účastník zmocní k zastupování osobu pobývající v zahraničí, neměl by k takto zvolenému zmocněnci správní orgán přihlížet a měl by o tom účastníka vyrozumět. Úkon spočívající ve zmocnění osoby pobývající v zahraničí k zastupování je úkonem odporujícím smyslu a podstatě zastoupení podle správního řádu a mařícím samotné správní řízení. Pokud si zvolil účastník zástupce jen proto, aby mařil řízení, jde o dissimulativní úkon, který obchází, potažmo zneužívá zákon a jako takový je absolutně neplatný. Na věc lze také nahlížet tak, že pokud si účastník zvolí zmocněnce, který svou funkci nemůže reálně vykonávat, jedná se o situaci shodnou s nezvolením si žádného zástupce. Na projednání přestupku je veřejný zájem, správní orgán je rovněž povinen vyřizovat věci bez zbytečných průtahů. Takový právní názor byl prezentován na konzultačních dnech Ministerstva vnitra 8. 6. 2010 a žalovaný se s ním ztotožňuje. V projednávané věci není žalovanému známo, že by osoby z „exotických“ zemí, jakými dozajista Somálsko a Kuvajt jsou, mohly řádně hájit práva obviněného, což je základním

smyslem zastoupení, navíc s ohledem na jejich doručovací adresu. Nelze přehlédnout fakt, že tyto osoby jistě neovládají jednacím jazyk a stěží se mohou orientovat v právním prostředí ČR. Správní orgány mají pochybnosti i o samotné existenci zmocněnců, avšak je třeba především poukázat na skutečnost, že zmocněnci dosud neučinili ani jeden faktický úkon v řízení, i když je žalobce o řízení mohl informovat a ti mohli tyto kroky učinit. To, že žádný neučinili, navíc stvrzuje závěr o obstrukčním zmocnění, žalovanému je dále známo z úřední činnosti a jiných případů, že výše uvedení zmocněnci figurovali i v jiných věcech, ale nikdo je dosud neviděl. Pokud tyto osoby učinily nějaké úkony, vždy to bylo písemnou formou. Obstrukční charakter zmocnění potvrdil sám žalobce tím, že udělil novou plnou moc opět cizinci s doručovací adresou v zahraničí. K osobě zmocněnce Ahmeda El-Karáa žalovaný uvedl, že je mu z jiné věci známo, že tato osoba nebyla registrována konzulárními a cizineckými elektronickými systémy České republiky ani Kuvajtu, proto nemohla legálně pobývat na území České republiky a podepisovat plnou moc a hájit zájmy zastupovaného. Tato osoba byla neuznána jako zmocněnec ve více správních řízeních a odkázal na rozhodnutí Ministerstva dopravy ze dne 11. 8. 2010, č.j. 609/2010-160-SPR/3, které citovalo smysl zastoupení a to, že zmocněnec by se měl v první řadě účastnit ústních jednání, dbát na přesnou protokolaci obsahu výsledků, vznášet jménem účastníka návrhy na doplnění dokazování, podávat opravné prostředky či uplatňovat jiné procesní úkony. Zmocněnec by měl dbát i na to, aby podání obsahově a významově byla na takové úrovni, aby řízení nebylo prodlužováno a zatěžováno výzvami k odstraňování vad a podobně. I v citovaném rozhodnutí správní orgán vyslovil pochybnost o existenci zmocněnce. Žalovaný shledal postup správního orgánu I. stupně jako správný a zákonný a jeho argumentaci za věcnou a logickou. Postup byl navíc ve prospěch žalobce. Ohledně doručování využil správní orgán I. stupně obě možnosti doručování – poštou i cestou zastupitelského úřadu, avšak oba neúspěšně, protože poštou nelze zásilky do Somálska doručit a zastupitelský úřad v Somálsku zřízen není. Proto byly naplněny podmínky ustanovení opatrovníka. Podle žalovaného však tento krok byl nadbytečný s ohledem na výše uvedené skutečnosti. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí vyjádřil i k námitce nepřezkoumatelnosti odvoláním napadeného rozhodnutí, avšak toto není předmětem žádného žalobního bodu. Nad rámec přezkoumání věci žalovaný uvedl, že žalobce spáchání přestupku nepopřel a že byl k projednání přestupku předvolán stejně jako jeho zástupce a že žalobce mohl o ústním jednání zástupce informovat. Pokud se žalobce ani jeho zástupce k jednání bez omluvy nedostavili, čímž se žalobce sám připravil o uplatnění svých práv. K tomu žalovaný dodal, že druhé jednání proběhlo v přítomnosti opatrovníka a rozhodnutí ve věci bylo doručeno jemu i žalobci samotnému.

Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Předně soud konstatuje, že se ztotožňuje s právním posouzením věci se správním orgánem I. stupně a žalovaným v tom, že v souzené věci došlo ze strany žalobce ke zneužití práva na zastoupení a že úmyslem žalobce nebylo nechat se zastupovat a nechat si poskytnout pomoc, včetně právní pomoci, ze strany jeho zástupců ze Somálské republiky a Státu Kuvajt. Svou motivaci, proč si žalobce zvolil zástupce právě z těchto zemí, sám žalobce nijak nevysvětluje ani v jednom ze svých podání správním orgánům ani soudu. Nelze opomenout, že podle § 20 odst. 1 zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (stejně jako v době od spáchání přestupku), *přestupek nelze projednat, uplynul-li od jeho spáchání jeden rok; nelze jej též projednat, popřípadě uloženou sankci nebo její zbytek vykonat, vztahuje-li se na přestupek amnestie*. Soud dále

připomíná, že žalobce proti přestupku při jeho zjištění nenamítal, že by jej nespáchal, toliko popisoval okolnosti jeho spáchání a vyslovil lítost nad spácháním přestupku. Plnou moc zástupce ze Somálska doručil správnímu orgánu I. stupně žalobce sám poštou. Zástupce žalobce se k žádnému jednání se správním orgánem I. stupně sám nedostavil, podle spisu správní orgán nijak sám nekontaktoval. Žádný takový úkon zástupce ani nevyplývá z tvrzení žalobce, obsažených v písemnostech ve správním a soudním spise. Výběr zástupce ze Somálské republiky, jakkoli neobvyklý, nemusí nutně sám o sobě znamenat zneužití práva. Avšak v souzené věci při posouzení všech jejích okolností k tomuto závěru vede. Proto soud považuje nutné dále poukázat na to, že žalobce již s doložením plné moci pro zástupce ze Somálské republiky požádal správní orgán I. stupně, aby stanovil nový termín jednání tak, aby se ho mohl zúčastnit i zástupce a měli na to dost času. Další skutečností podporující závěrečné posouzení procesního konání žalobce dokládá jeho námitka proti ustanovení opatrovníka spočívající v poučení správního orgánu, že do Somálské republiky lze doručovat i prostřednictvím zastupitelského úřadu. Pokud by měl žalobce skutečný zájem na projednání přestupku, zvolil by si jiného zástupce anebo by kontaktoval opatrovníka. Proti samotnému ustanovení opatrovníka žalobce odvolání nepodal. V souzené věci soud nepovažuje za pochybení, pokud podání žalobce ze dne 21. 9. 2010 neposoudil správní orgán jako odvolání, protože podle obsahu toto podání odvoláním skutečně není.

Dalším konkrétním důvodem použití institutu zneužití práva je ten, že správní orgánům je z úřední činnosti známo, že oba zmocněnci se stali zástupci ve více řízeních a že k faktickému výkonu zástupčí činnosti v žádném řízení nikdy nedošlo. To dokládá i fakt, že zmocněnec Ahmed El-Karáa nikdy nebyl registrován v elektronických evidenčních systémech Státu Kuvajt ani České republiky.

Shrnutě, žádný z úkonů, ve kterých spočívá činnost zástupce, nikdy oba zmocněnci nevykonali. Udělením plné moci zmocněnci ze Státu Kuvajt žalobce (nehledě na podání žaloby samotné) zneužití práva dovršil.

Správní orgán je podle zdejšího soudu oprávněn posuzovat existenci a platnost úkonů, mezi něž patří plná moc, i když jde o soukromoprávní úkony. Jasná a pevná hranice mezi úkony soukromoprávními a veřejnoprávními neexistuje a procesní řády ve veřejném právu odkazují na ustanovení občanského zákoníku o plné moci a používají je. Toto pojetí dosvědčuje i judikatura. Například podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 12. 2010, č. j. 7 Afs 130/2009-200 (všechny zde citované rozsudky jsou publikovány na www.nssoud.cz), *k soukromoprávní absolutní neplatnosti úkonů, jež mají být základem daňové povinnosti, jsou všechny orgány veřejné moci povinny přihlédnout z úřední povinnosti v kterékoli fázi řízení*. Soud proto konstatuje, že shledává, shodně s žalovaným, oprávnění správního orgánu posuzovat, zda úkon v řízení (zde zvolení zmocněnce ze Somálské republiky či Státu Kuvajt) naplňuje znaky zneužití práva. A právě účinkem konstatování o zneužití práva je shledání tohoto úkonu jako absolutně neplatného (srov. Zdeněk Pulkrábek: *Zákaz zneužití práv v rozporu s jeho účelem*. Eurolex Bohemia, Praha 2007, např. str. 124, 62-63).

Soud považuje rovněž za všeobecně známý fakt skutečnost, že Somálská republika je zmítána občanskou válkou.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 5. 2011, č. j. 1 As 27/2011-81, jde u zneužití práva o institut, který je nutno používat výjimečně. Soud

souhlasí s tím, že při shledání zneužití práva správním orgánem či soudem jde o velmi významný zásah do práv jednotlivce. A právě souzená věc výjimečná je a do značné míry modelová, velice se podobající věci, kterou rozhodl pod sp.zn. 1 As 27/2011-81 Nejvyšší správní soud citovaným rozsudkem, na kterou pro stručnost zdejší soud odkazuje. Nadto v tomto rozsudku Nejvyšší správní soud deklaruje i právo státu na spravedlivý proces, s čímž se zdejší soud v souzené věci ztotožňuje.

Soud se ztotožňuje i s úvahou žalovaného, že na zvolení zástupce, který svou funkci nemůže vykonávat, je nutno dívat se tak, že si žalobce nezvolil žádného zmocněnce. S takovou úvahou soud souhlasí potud, pokud je prokázáno a v rozhodnutí odůvodněno, proč zmocněnec nemůže svou funkci vykonávat, ovšem taková úvaha musí být vždy spojena s aplikací institutu zneužití práva či jinou obdobnou úvahou, jako je ta o obcházení zákona apod. Použití dobrých mravů není ve správním právu zakotveno v zákoně ani se spojením dobrých mravů a správního práva příliš nezabývá judikatura, avšak je nutno konstatovat jednak to, že v některých doktrínách je neurčitý právní pojem „dobré mravy“ spojen právě s institutem zneužití práva. A již podle letitého rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (Boh.adm. 4488) *„veřejný pokoj a řád znamená jednak souhrn právních norem a norem etických a společenských, jichž zachování podle dočasně panujících obecných názorů je podmínkou klidného a spořádaného soužití, jednak stav společnosti oněm normám odpovídající“* (srov. citaci v učebnici prof. Jiřího Hoetzela: Československé správní právo. 2. přepracované vydání. Praha 1937, s. 21)

Soud se shoduje s žalovaným na tom, že v případě shledání zneužití práva bylo nadbytečné ustanovit opatrovníka zmocněnci žalobce, vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí to však nemá.

Žalobce se mylí v tom, že mu neoznámil správní orgán neuznání plné moci a nedal mu možnost s touto informací pracovat. Skutečnost, že správní orgán nemůže a nebude se zmocněncem žalobce jednat, se žalobce dozvěděl již při ustanovení opatrovníka a z toho, že správní orgán písemnosti doručoval přímo žalobci.

Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí soud neshledal, protože odůvodnění o aplikaci institutu zneužití práva shledal jako podrobné a správné.

K námitce žalobce, že stanovisko Ministerstva vnitra není obecně závazným předpisem, soud konstatuje, že žalovaný v napadeném rozhodnutí podrobně popsal své úvahy a pouhý odkaz na to, že byly prezentovány na konzultačních dnech, nemá vliv na přezkoumatelnost a zákonnost napadeného rozhodnutí. Dle soudu je zjevné, že jde v souzené věci o úvahy žalovaného a to je podstatné.

Pokud žalobce namítal, že nebyly splněny podmínky pro ustanovení opatrovníka, protože správní orgán nevyužil všechny možnosti doručení do Somálské republiky, soud tuto námitku neshledal důvodnou. Pokud úmyslem žalobce nebylo vůbec nechat se zastoupit, a bylo jím zmařit projednávání věci se zástupcem, není otázka možností doručení zmocněncům, kteří neprojevíli v řízení žádnou aktivitu, s ohledem na celé posouzení věci vůbec podstatná. Ostatně, sám žalobce žádnou konkrétní a efektivní možnost doručování zástupci ani nenavrhoval, a to u obou zástupců, ve správním ani soudním řízení.

Spornou otázkou v souzené věci bylo i to, zda bylo provedeno v souladu se zákonem projednání přestupku v nepřítomnosti žalobce.

Podle § 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí, *o přestupku koná správní orgán v prvním stupni ústní jednání. V nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu.*

Žalobce byl o ustanovení opatrovníka i termínu projednání o přestupku vyrozuměn (17. 9. 2010 o ustanovení opatrovníka zástupce a 25. 8. 2010 o předvolání k projednání přestupku). Žalobce měl rovněž možnost se vyjádřit k podkladům rozhodnutí už od samého zjištění přestupku, o čemž byl informován (k přestupku nedošlo například pořízením fotografie žalobce bez jeho vědomí, o přestupku s žalobcem hovořila policie a žalobce se vyjadřoval písemně do oznámení přestupku). Žalobce byl rovněž vyrozuměn o zahájení řízení, byl dvakrát předvolán k projednání přestupku, se správním orgánem I. stupně komunikoval a jeho poštu přebíral. O ustanovení opatrovníka zástupci žalobce rovněž byl uvědoměn a měl možnost jej za dané procesní situace kontaktovat.

K hlavní sporné otázce v souzené věci soud doplňuje, že princip zákazu zneužití práva existuje proto, že ničí práva nejsou neomezená, vždy někde hraničí s právy a zájmy jiného, resp. s veřejným zájmem. Zneužitím práva je i spoléhání se na právo, které je nějak závadné a zákaz zneužití práva je prostředkem, které této závadnosti brání. V souzené věci se zákaz zneužití práva týká jak derogativního účinku jak plné moci, tak ustanovení, jichž se neeticky dovolává žalobce, jednak chování žalobce, které je prostřednictvím zákazu zneužití práva regulováno. V souzené věci se za popsanych okolností nemůže žalobce dovolávat jakéhosi svého práva na zmocněnce s pobytem zahraničí, a to z výše a dále uvedených důvodů. Zdejší soud potvrzuje právní závěr správních orgánů, že ze zjištěného skutkového stavu vyplývá záměr (úmysl) žalobce mařit řízení o přestupku a vyhnout se jeho projednání a potrestání. Žalobci byl uložen zákaz řízení motorových vozidel na dobu šesti měsíců a pokud by úspěšně mařil řízení, nebyla by mu sankce uložena, užitek žalobce je zde zjevný a je zde tedy proto shledán nikoli toliko subjektivní, ale i objektivní rozpor s veřejným zájmem (objektivní a subjektivní test, objektivní plynoucí ze skutkových okolností případu a subjektivní z úmyslu žalobce, vyplývajících ze zjištěných skutkových okolností a z jeho jednání v průběhu správního řízení, které se může projevit a potvrdit i v řízení soudním). V souzené věci se nejedná o hraniční případ, kdy by použití zákazu zneužití práv vedlo k horším následkům pro žalobce než toto řešení a bylo by nepřiměřené. Tím, že žalobce vytvářel „umělou situaci“, aby získal výhodu, naplnil jeden ze znaků zneužití práva. Soud konstatuje, že institut zneužití práva zahrnuje mimoprávní standardy chování a odvolává se na ně, zde zejména na veřejný zájem, vyhýbání se řízení, obcházení práva, dobrou víru apod.

Pro úplnost zdejší soud poukazuje na další judikaturu Nejvyššího správního soudu, který ve vícero případech dospěl k tomu, že žalobce jednal účelově, aby se vyhnul projednání přestupku (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu k vyhýbání se projednání přestupku dne 22. 2. 2006, čj. 1 As 19/2005-71, ze dne 14. 5. 2009, čj. 7 As 28/2009-99 (v souzené věci *a contrario*), ze dne 12. 3. 2009, čj. 7 As 9/2009-66, ze dne 22. 11. 2004, čj. 6 As 50/2003-41, vše publikováno na www.nssoud.cz).

Úvahy žalovaného v napadeném rozhodnutí jsou podrobné a žalobce je svými námitkami nevyvrátil.

K návrhu žalovaného na předvolání svědků Mohammeda Omara Aliho ze Somálské republiky a Ahmeda El-Karáa ze Státu Kuvajt soud odkazuje na výše uvedenou argumentaci, z níž pro tento návrh na dokazování vyplývá, že by šlo o úkon nadbytečný a za současně procesní situace nepotřebný.

Soud závěrem konstatuje, že rozhodl ve věci na základě shora uvedeného skutkového stavu, který shledal jako dostatečně zjištěný, a napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení přezkoumal v rámci žalobních námitek.

Z výše uvedených důvodů krajský soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.

Soud nepřiznal náhradu nákladů řízení úspěšnému žalovanému, protože žalovaný žádné náklady řízení neúčtoval a soud žádné ze spisu nezjistil a žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, protože v něm nebyl úspěšný (§ 60 odst. 1 s.ř.s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Olomouci dne 14. 12. 2011

JUDr. Martina Radkova
samosoudkyně